

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, v. o. s., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná spoločník a advokát JUDr. Stanislav Stehura, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 426/2015-115 z 26. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 74/2017 z 24. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. mája 2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu,

ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 426/2015-115 z 26. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 74/2017 z 24. januára 2018 a ktorým by napadnuté rozhodnutia týchto súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal o náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v roku 2013 domáhal, aby „zakázal odporkyni užívanie a vstup na nehnuteľnosť, a to na [REDAKOVANÉ] most cez [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] postavený na parcele [REDAKOVANÉ], vodné plochy o výmere 14 835 m² v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorý slúži ako prístup k nehnuteľnostiam vedeným na OÚ v [REDAKOVANÉ], katastrálny odbor [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ], na [REDAKOVANÉ] ako rodinný dom číslo súpisné [REDAKOVANÉ] postavený na parcele [REDAKOVANÉ], k parcele [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ v návrhu tvrdil, že „je vlastníkom [REDAKOVANÉ], ktorý slúži ako prístup k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ]. Tento most postavil v roku 1965, viackrát ho zrekonštruoval, naposledy v roku 2007. V roku 2006 rodinný dom číslo súpisné [REDAKOVANÉ] a parcely [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] odpredal svojmu synovi, v roku 2013 nadobudla vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam odporkyňa na základe dobrovoľnej dražby – notárskej zápisnice [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 8. 2013 [REDAKOVANÉ]. Odporkyňa bez jeho súhlasu užíva predmetný most pre prístup k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. On ako navrhovateľ predmetný most nikdy nikomu nescudzil, nebol ani predmetom dražby. Odporkyňa ho užíva bez akéhokoľvek právneho dôvodu, pričom sa s ňou snažil viackrát dohodnúť, že jej most odpredá, alebo dá do prenájmu, čo ona odmietla.“.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 313/2013-97 z 23. marca 2015 návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol, „nakoľko sa stotožnil s tvrdením právneho zástupcu odporkyne, že most je súčasťou hlavnej veci, a to rodinného domu číslo súpisné [REDAKOVANÉ], nakoľko v konaní bolo preukázané, že tento most slúži ako jediná prístupová cesta k rodinnému domu číslo súpisné [REDAKOVANÉ], ktorý je postavený na parcele [REDAKOVANÉ]. Samotný navrhovateľ v konaní vypovedal, že najskôr postavil tento most v roku 1963, a až potom začal stavať chalupu. Iný účel, ako prístupovú cestu k tejto nehnuteľnosti, súd preukázaný nemal, okrem tohto

rodinného domu a pozemkov okolo neho neslúži most ako prístupová cesta k iným nehnuteľnostiam. Súd má teda za to, že uvedený most cez [REDAKOVANÉ] je súčasťou hlavnej veci – rodinného domu číslo súpisné [REDAKOVANÉ], zdieľa právny režim tejto hlavnej veci, keďže v zmysle § 120 ods. 1 OZ je súčasťou veci všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí, a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Súčasťou veci je všetko, čo k tejto veci ako hlavnej podľa jej povahy fyzicky, a zároveň funkčne náleží. Neoddeliteľnosť neznamena len fyzickú či technickú, ale aj funkčnú. Znehodnotením je treba rozumieť funkčnú ujmu, kedy hlavná vec nemôže už slúžiť pôvodnému účelu, v danom prípade bývaníu, nakoľko inak ako cez túto prístupovú cestu sa k uvedenému domu nedá cez potok dostať. Možno teda povedať, že ide o takú ujmu na hodnote hlavnej veci, že táto hlavná vec už nie je schopná slúžiť svojmu pôvodnému účelu buď vôbec, alebo z veľkej časti kvalitne, t. j. bývaníu, pretože do domu sa nedá inak dostať... Odporkyňa získala rodinný dom a pozemky na základe dražby, osvedčenie o priebehu tejto dražby je spísané v notárskej zápisnici N [REDAKOVANÉ], takže súd má za to, že ako odporkyňa nadobudla vlastnícke právo k parcelám [REDAKOVANÉ], a k rodinnému domu číslo súpisné [REDAKOVANÉ] na základe tejto dražby, tak aj k mostíku, ktorý aj keď nie je osobitne vyšpecifikovaný ako predmet dražby, je v znaleckom posudku uvádzaný ako prístupová komunikácia, k týmto nehnuteľnostiam iný prístup uvádzaný nie je. Z tohto dôvodu súd má za to, že navrhovateľ v tomto konaní nie je ani aktívne legitimovaný na podanie tohto návrhu.“

4. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, v ktorom uviedol, že z jeho odôvodnenia „možno dôjsť skôr k záveru, že súd považuje predmetný most nie za súčasť hlavnej veci, ale za príslušenstvo hlavnej veci v zmysle § 121 OZ. V tomto prípade však v zmysle konštantnej judikatúry veci tvoriace príslušenstvo inej hlavnej veci majú, na rozdiel od súčasti veci, povahu samostatnej veci v právnom zmysle a teda môžu byť aj samostatným predmetom právnych vzťahov... Predmetný most v osvedčení o priebehu dražby nie je výslovne uvedený, tento nie je ani výslovne uvedený v znaleckom posudku, t. j. nebol ocenený a nebol vydražený. Nie je mi preto vôbec jasné na základe čoho dospel súd k svojmu názoru, že tento most je uvádzaný ako prístupová cesta v znaleckom posudku.“. Sťažovateľ k odvolaniu pripojil kúpnu zmluvu zo 16. januára 2006, z ktorej vyplýva, že most nebol predmetom prevodu na jeho syna, tomuto len povolil užívať ho. V tejto súvislosti namietol, že okresný súd dospel na základe vykonaného dokazovania

k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože je evidentné, že „most nebol prevedený na môjho syna, tento nebol zaťažovaný záložným právom a preto nebol predmetom dražby. Odporkyňa nemohla k nemu nadobudnúť vlastnícke právo a preto nemá žiaden právny dôvod na užívanie predmetného mosta. Ja som mal záujem dohodnúť sa s odporkyňou na odkúpení predmetného mosta, čo však odporkyňa odmietla. Odporkyňa tak naďalej užíva môj majetok bez môjho súhlasu.“

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil, pričom zdôraznil, že „prvostupňový súd vychádzajúc z ust. § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka jasne a dostatočne odôvodnil a ani kúpna zmluva so zriadením vecného bremena zo dňa 16. 01. 2006, ktorú odvolateľ doložil k podanému odvolaniu nevyvracia právny záver prvostupňového súdu, pretože z nej nevyplýva, že by predmetný most bol výslovne vylúčený z predmetu kúpnej zmluvy, čo len korešponduje s právnym záverom prvostupňového súdu, že predmetný most je súčasťou hlavnej veci, a to rodinného domu č. súp. ■■■■■, ktorý je postavený na parcele ■■■■■ v k. ú. ■■■■■“.

6. Dovolanie sťažovateľa podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016) odmietol ako procesne neprípustné podľa § 238 OSP s tým, že nezistil ani vady konania podľa § 237 ods. 1 OSP vrátane odňatia možnosti konať pred súdom, ktoré sťažovateľ uplatnil ako dovolací dôvod. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neexistuje žiaden dôvod, aby na preskúmanú vec bola aplikovaná druhá veta zjednocujúceho stanoviska publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2016, ktoré znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Najvyšší súd zároveň konštatoval, že „súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, a ako sa vo veci vyjadrila žalovaná. Z dôvodov jeho rozsudku je zrejmé, z ktorých dôkazov vychádzal a ktoré

skutočnosti mal preukázané. Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa priklonil k právnemu názoru prezentovanému žalovanou, že sporný most, hoci by inak mohol byť aj samostatnou vecou spôsobilou byť predmetom občianskoprávných vzťahov, treba v danom prípade považovať za súčasť hlavnej veci, a to rodinného domu. Obsahom dôvodov sú aj úvahy vedúce súd k prijatiu tohto právneho názoru. Okrem toho, primerane vysvetlil aj právny režim v prípade, ak ide o vec a jej súčasť a uviedol právne závery, ktoré vyplývajú z aplikácie tohto právneho režimu na danú vec. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v tomto rozsudku, s ktorým vytvára organickú jednotu. Takýto postup odvolaciemu súdu umožňuje ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. Pokiaľ sa preto odvolací súd v danom prípade stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie, dal tým zároveň aj odpovede na argumenty uvedené v odvolaní žalobcu v tom zmysle, prečo neprijal jeho právny názor, podľa ktorého je vylúčená možnosť právneho posúdenia mosta ako súčasť rodinného domu, resp. prečo nepovažoval predmetný most za príslušenstvo hlavnej veci (rodinného domu) podľa § 121 Občianskeho zákonníka. Žalobca preto nedôvodne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní nemožno považovať ani za svojvoľný (arbitrárny), lebo nejde o prípad, kedy by súd vôbec nedal uspokojujúcu odpoveď na argumenty žalobcu... Pokiaľ dovolateľ vyslovuje nesúhlas s právnymi závermi odvolacieho súdu, treba uviesť, že námietka nesprávneho právneho posúdenia veci nespôsobovala existenciu vady v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Námietka strany, ktorou vytyka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, bola považovaná za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladal. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, mohla byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak bolo toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p. “.

7.1 So závermi súdov sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti opäť tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Krajskému súdu vytyka, že sa nezaoberal jeho odvolacími námietkami, resp. že na ne nijakým spôsobom nereagoval. Najzásadnejšou odvolacou námietkou pritom bolo nesprávne právne posúdenie okresného

súdu, že most ako samostatná stavba je súčasťou hlavnej veci, a to rodinného domu. Podľa názoru sťažovateľa *„predmetný most žiadnym spôsobom nepredstavuje vec, ktorá by podľa povahy mala prináležať domu a dokonca je aj vecou, ktorá je od domu oddelená. Pri stavbe mosta sa vyžaduje samostatné stavebné povolenie... Pre konštatovanie, že most je súčasťou domu chýba akýkoľvek logický a právny argument.“*. Za nesprávne sťažovateľ považuje aj tvrdenie okresného súdu, že predmetný most slúži ako jediná prístupová cesta k domu. Mesto ██████ vo svojom vyjadrení potvrdilo, že predmetný most nie je súčasťou verejnej komunikácie, preto sťažovateľovi nie je jasné, na základe čoho okresný súd dospel k názoru, že predmetný most je uvádzaný ako prístupová cesta v znaleckom posudku. Opakuje, že most nebol predmetom dražby, preto k nemu žalovaná nemohla nadobudnúť vlastnícke právo a nemá ani žiaden právny dôvod na jeho užívanie. Sťažovateľ tvrdí, že *„v danom prípade ide o most, ktorý predstavuje nehnuteľnosť, ktorá sa nezapisuje na list vlastníctva. V prípade, že sa prevádza vlastnícke právo k takejto nehnuteľnosti (most, šopa, dreváreň atď.), je základným predpokladom, aby vlastnícke právo k takejto veci prešlo na inú osobu, vyjadrenie vôle účastníkov právneho vzťahu, vykonať prevod aj tejto veci a to v písomnej forme. Ak takýto prejav vôle chýba (prejav vôle nebol vykonaný vôbec alebo dostatočne určite a zrozumiteľne), vlastnícke právo k tejto veci neprechádza. Obdobne to platí aj v prípade, ak dochádza k prechodu vlastníctva k takejto veci na základe rozhodnutia štátneho orgánu, resp. ak sa hlavná vec nadobúda na dražbe udelením príklepu.“*. Krajský súd teda nemal a nemohol rozhodnúť podľa § 219 ods. 2 OSP.

7.2 Podľa názoru sťažovateľa neobstojí ani záver najvyššieho súdu o nemožnosti uplatniť na jeho prípad druhú vetu stanoviska občianskoprávneho kolégia *„zo dňa 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) OSP“*, keďže *„účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné. Tieto požiadavky podľa môjho názoru rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa, napriek tomu Najvyšší súd SR moje dovolanie odmietol.“*

II.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

10. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

11. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

12. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie (body 3 a 5), pričom nezistil, že by vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na predmet konania pred všeobecným súdom, ktorým bolo rozhodovanie „o uloženie povinnosti zákazu užívania a vstupu na nehnuteľnosť“, nesúhlasí s tvrdením sťažovateľa, že nedostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti poukazuje na to, že v danom prípade nebolo sporné, že sťažovateľ postavil betónový most

cez pozemok – vodnú plochu (ktorá nebola vo vlastníctve sťažovateľa) ešte pred stavbou rodinného domu, pričom betónový most slúžil, resp. bol používaný sťažovateľom a jeho rodinnými príslušníkmi ako (nevyhnutný) prístup, resp. „prístupová cesta“ z verejnej komunikácie k tomuto rodinnému domu. Hoci sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že „*pri stavbe mosta sa vyžaduje samostatné stavebné povolenie*“, dôkaz o jeho vydaní príslušným stavebným úradom v konaní pred všeobecnými súdmi nepredložil. Vyslovene uvádza, že spolu s predmetom kúpnej zmluvy zo 16. januára 2006 právo užívať betónový most ako (nevyhnutný) prístup k rodinnému domu previedol na svojho syna. Na základe dobrovoľnej dražby nehnuteľností toto užívacie právo nadobudla vydražiteľka. Sťažovateľ svoje tvrdenie, že odporkyňa užíva betónový most „*bez akéhokolvek právneho dôvodu*“ v konaní pred všeobecnými súdmi ničím nepreukázal, preto ani okresný súd a krajský súd o podanom návrhu a opravnom prostriedku (odvolaní) nemohli rozhodnúť iným spôsobom.

13. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

14. Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

15. Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

16. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pričom z tohto rozsudku nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), resp. Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016), ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

18. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok odvolacieho súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu v súčasnosti účinný procesný kódex (Civilný sporový poriadok) prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje (bod 6), rešpektujúc pritom nielen vlastnú judikatúru a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale aj relevantnú judikatúru ústavného súdu, na ktorú v podrobnostiach odkázal.

19. Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ napádal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, týmto uznesením.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2018